

Do tváre mi svojimi neviditeľnými päťami udiera chladný novembrový vietor. Práve prechádzam popri známej kaplnke, ktorú donedávna používali ako svoje dočasné útočisko mŕtvi, kým sa nevydali na poslednú cestu priamo do vnútra zeme. Premýšľam nad množstvom ľudí, ktorých tu roky, desaťročia, stáročia ukryva zem. Kedysi to boli ľudia plní života. Usilovali sa zháňať živobytie pre seba a pre svoju rodinu, radovali sa a plakali so svojimi blízkymi, prežívali krásne chvíle porozumenia a lásky, ale aj tie ťažké chvíle nedorozumení a chýb, ktoré ich možno škreli až do smrti a nestihli sa za ne ospravedlniť. Možno sa to stalo pre ich neústupčivosť, snahu mať vždy a vo všetkom pravdu? Kto vie? Zostalo po nich pár ošúchaných kusov nábytku, dnes už možno na smetisku a ich dom, ktorý možno zbúrali, aby na jeho mieste postavili obrovské obchodné centrum.

Koľko ľudí prešlo touto poslednou cestou od kaplnky by sa dalo ľahko spočítať podľa počtu hrobov a nápisov na náhrobných kameňoch. Pohľadom ich síce všetky preletím, ale dnes na počítanie čas nemám. Ponáhľam sa, a koniec koncov je už tma, neskoro večer, ľahko by som sa pomýlil. Idem akurát z kostola pomodliť sa za svojich blízkych modlitbu, ktorou im môžem vyprosiť priamu vstupenku do neba, samozrejme, ak v ňom už dávno nie sú.

Už len jedna ulička a som tam - pár krokov od kríža, ktorý sa vyníma nad všetky ostatné kríže zomrelých. Pri pohľade na kríž zrazu zamrznú moje kroky. „Tak nádhernú maľbu svetla a tieňov som ešte nevidel. To by nenamaľoval ani slávny Leonardo...“ – pomyslím si a pokračujem

Vrásky lásky

Napísal Balek Robert

Sobota, 31 Október 2009 10:22

pomaly smerom ku krížu. Vychutnávam si to množstvo sviec, sviečok, kahancov a kahančekov od výmyslu sveta, učupených pod krížom tak, ako si hubár vychutnáva dubáky, ktoré po vlhkej mesačnej noci náhle uzrie rozosiate pod stromom.

Tisíce svetiel mihotajúcich sa v tme ožaruje tváre ľudí, prichádzajúcich úpenlivo prosiť za svojich drahých. Niektorí sa modlia s obrovskou nádejou v očiach a s túžbou vrátiť ich blízkemu človeku život, znova ho uvidieť, čo i len na chvíľku, povedať mu pár slov, usmiať sa, objasť ho - urobiť to, čo za života nestihli alebo nechceli stihnúť?

Niektorým však v očiach nič nevidím. Prichádzajú naponáhlo a tak aj odchádzajú. Hm, asi si ešte stále neuvedomili, ako málo stačí, aby sa ich naháňanie skončilo a prepadlo sa v prázdnotu tmy smrti. A v tej tme im zasvietia iba chvíle, ktoré iným darovali v láske.

Početný zástup ľudí sa pomaly riedi, až zostávam pred krížom v modlitbe stáť už iba ja a jedna zhrbená starenka, čo práve ledva docupitala. V mihotajúcom svetle vidím jej krásnu zvráskavenú tvár. Hrbí sa nad svojím malým kahancom a snaží sa zapáliť ho od horiacej sviece zasadennej do zeme. Nedarí sa jej, a tak ma napadne pomôcť. Zohnem sa a s úsmevom sa jej snažím naznačiť, že jej kahanec zapálím. Výborne, dostal som dovoľenie. Spolu s rozsvieteným kahancom sa rozžiarí nádherným úsmevom aj tvár starenky. Bože môj, takýto krásne starý a zvráskavený by som chcel byť raz aj ja – byť posiaty vráskami dobroty a nie zatrpknutosťou, vráskami láskavej prítomnosti a nie výčitiek. Viem však, že vrásky na mojej tvári maľujú už teraz moje postoje k svetu, k Bohu a k ľuďom okolo. Mám ešte čas, hovorím si... a čo ak nie? Čo ak už zajtra niekto príde takto prosiť za mňa, pretože ma budú odnášať známou uličkou do zeme? Brrr, zamrazí ma, keď na to pomyslím. Nie, nie, ja mám určite ešte veľa času, veľa...

„Bol to pre mňa ten najdrahší a najmilovanejší človek, akého som mohla v živote stretnúť“ – prečítali slová starenky niť mojich myšlienok. „Nikto mi ho už nenahradí, nik. A chýba, veľmi chýba. Je to už päť rokov, čo odišiel, a stále mi chýba. Stále... Odišiel bez rozlúčky - zaspal raz večer vedľa mňa a ráno ma už nezobudil ako po iné dni svojím úsmevom a slovami: ‚Vstávaj, žienka moja, Boh nám daroval ďalší krásny deň.‘“ Pri jej posledných slovách som zazrel zažiarit' na starenkinom líci malú hviezdu – slzu stekajúcu dolu hrboliatými vráskami. Nebolo treba veľa slov, aj ticho hovorilo samo za seba.

Zrazu mnou ako zimnica zatriasla obava, či budem mať aj ja niekoho, kto by s takou láskou po mojej smrti prichádzal verne ku krížu každý deň a aj po piatich rokoch vylial z očí slzu lásky... Premietam si v mysli tváre mojich blízkych a hľadám v nich tvár podobnú tvári starenky predomnou. Nachádzam však iba tváre skrivené bolesťou, sklamaním, rozčarovaním, pohoršením a skrytým hnevom. Bože môj, čo to len robím so svojou večnosťou? Zrazu mi v mysli celkom

Vrásky lásky

Napísal Balek Robert

Sobota, 31 Október 2009 10:22

jasne, jasnejšie ako predtým v kostole, zazvoní myšlienka, ktorú dnes povedal kňaz pri sv. omši: „To, čo si odnesieme na druhý svet, bude iba to, čo si odložíme do srdc ľudí okolo seba.“

Otočím sa a v chvate nechávam za sebou nechápajúcu starenku. Musím ešte dnes zájsť k Petrovi. Dnes som ho poobede stretol a vynervovaný z práce som mu tak nepríjemne odvrkol na jeho prosbu o pomoc, že ma to už vtedy bodlo do srdca, a teraz ešte viac pri pohľade na starenku a jej slová. Musím ho zastihnúť skôr, ako pôjde spať. Čo ak je táto noc pre mňa posledná a ja mu zajtra už nebudem môcť povedať: „Prepáč, bol som včera hlúpy, veľmi rád ti pomôžem. Čo si to vlastne chcel?“ Jemu podobných je toľko... Ach, Bože, musím začať inak žiť. V hre je totiž príliš veľa – šťastie mojej večnosti...